

TALÁLT VERS

Emily Dickinson

(1830 – 1886)

640

Nem tudok Veled élni,
Mert élet az.
Az élet pedig elbújt
A polc mögött,

Hol a kulcs a sekrestyésé,
Ki félretett
– Két csészét porcelánból –
Két életet

Gazdasszony-kimustráltat,
Csorbát, régieset,
Már újabb Sèvres tetszik,
A régi repedt.

Nem tudnék Veled halni.
Kivárni, hogy
Társunk szemét lefogjuk –
Ezt nem tudod.

És én! tudnám-e nézni
Dermedt fejed,
Előjogom, a dermesztő
Halál helyett?

Feltámadni se tudnék,
Ha látom azt,

Hogy arcod ellöki Jézusét,
S az új malaszt

Idegen-tisztán sütné
Föld-vágyó szememet,
S te ragyognál, mint Ő,
Csak közelebb.

Mi lesz majd az ítélet?
Te a Menny szolgája voltál,
Vagy így akartál,
De én nem,

Mert elfödted a látást,
S nem volt szemem
Hitvány nagyszerűségre
Édenre sem.

Ha elvesznél, hát én is,
Kongassa bár
A nevemet
Mennyei hír.

De ha üdvözülsz,
S én oda jutnék, ahol
Te nem vagy,
Magam volnék pokol.

Ezért külön kell válnunk,
Te ott, én itt, s a rés
Szobáink közt talán
Az óceán,
A te imáid és
– Ami megtart –
A kétségbeesés.